

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie ze skargi J. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi w sprawach o sygn. akt
I As 98/24 i I As 51/24

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
9 kwietnia 2025 r.:

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych.**

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 19 lutego 2025 r. J. W. (dalej jako: Skarżąca) wniosła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniach prowadzonych przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi pod sygn. I As 98/24 i I As 51/24. Skarżąca wniosła nadto o zwolnienie jej od opłaty od skargi w całości.

Z nadesłanych akt Sądu Apelacyjnego w Łodzi wynika, że postępowanie w sprawie I As 51/24 toczyło się na skutek wniesienia przez M. K. skargi na przewlekłość postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Płocku pod sygn. IV Ca 1043/21. Sąd Apelacyjny w Łodzi odrzucił powyższą skargę postanowieniem z 18 listopada 2024 r.

Postanowienie w sprawie I As 98/24 toczyło się na skutek wniesienia przez J. W. skargi na przewlekłość postępowań prowadzonych przez Sąd Apelacyjny w Lublinie pod sygn. I As 50/24, I As 51/24, I As 52/24. Sąd Apelacyjny w Łodzi odrzucił powyższą skargę postanowieniem z 14 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 2 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: u.s.p.p.) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Według przepisów powołanej ustawy skarga na przewlekłość nie przysługuje w każdym postępowaniu, ale - przeciwnie - dotyczy tylko postępowań wymienionych w art. 3 u.s.p.p. Katalog ten ma charakter zamknięty (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 1 czerwca 2022 r., I NSP 177/22; 11 maja 2022 r., I NSP 134/22; 11 maja 2022 r.; I NSP 101/22; 20 kwietnia 2022 r., I NSP 98/22; 12 września 2019 r.; I NSP 97/19; 8 maja 2020 r., I NSP 47/20). W szczególności nie można skutecznie wnieść skargi na przewlekłość postępowania, którego przedmiotem jest stwierdzenie przewlekłości postępowania (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 maja 2022 r., I NSP 134/22; 27 kwietnia 2022 r., I NSP 77/22; 19 stycznia 2022 r., I NSP 266/21; 5 października 2021 r., I NSP 153/21). Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują odrębnej skargi na przewlekłość, która sama dotyczy postępowania ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września

2023 r., I NSP 63/23). Z tego względu rozpoznawaną skargę należy uznać za niedopuszczalną.

Według art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 373 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 u.s.p.p. i art. 5 ust. 1 u.s.p.p.

Konsekwencją odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania wobec jej niedopuszczalności jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku Skarżącej o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi. Postępowanie w tym zakresie należało więc umorzyć na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p.

sk

[a.ł]